

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **H. M.**, narozený dne X
pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2026, č. j. X,
takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobce je státním příslušníkem Turecka, etnicky Kurd. Dne 10. 2. 2026 jej zadržela v Ústí nad Labem cizinecká policie ČR poté, co mu byl odepřen vstup do Německa. Po zjištění, že žalobce nemá žádný platný doklad totožnosti a povolení k pobytu na území ČR, uložila policie žalobci rozhodnutím ze dne 11. 2. 2026 správní vyhoštění na dobu 3 let a zajistila jej podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců¹ v zařízení pro zajištění cizinců (dále „ZZC“). Dne 12. 2. 2026 podal žalobce v ZZC žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný ale dospěl k závěru, že existují oprávněné důvody domnívat se, že žalobce podal tuto žádost jen s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a proto v záhlaví označeným

¹ Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů

rozhodnutím ze dne 16. 2. 2026 (pře)zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu², s dobou trvání zajištění do 1. 6. 2026.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků řízení

Žaloba

2. Žalobce žalobou požadoval zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný se podle něj dostatečně neposoudil jeho individuální situaci a nesprávně vyhodnotil, že jsou v jeho případě splněny podmínky pro zajištění. Uvedl, že z Turecka vycestoval z důvodu vážných obav z pronásledování pro své politické názory, jelikož mu byl v souvislosti s jeho politickým přesvědčením a členstvím v Demokratické lidové straně, zastávající zájmy Kurdů, uložen trest odnětí svobody na 12 let. Neměl tak čas ani prostor na vyřizování dokladů, musel vycestovat téměř okamžitě, a tudíž byl nucen využít služeb převaděčů. Součástí kontraktu s převaděči byl i padělaný bulharský pas, protože se žalobce obával trestního stíhání v Bulharsku, a tudíž je nepovažoval za první bezpečnou zemi. Žalobce mířil do Německa, které za bezpečné považoval, ve finále mu ale šlo o to, dostat se dál od turecké jurisdikce. Po odepření vstupu do Německa podal žádost o mezinárodní ochranu v první moment, kdy to od něj šlo rozumně očekávat, který, bohužel, nastal v ZZC. Žádost tak nepodal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, takže nebyla splněna podmínka pro zákonnost zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ani podmínky pro zajištění podle čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice³. V napadeném rozhodnutí schází úvaha, na jejímž základě dospěl žalovaný k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu účelově. Žalobce od počátku deklaroval, že jeho útěk ze země před pronásledováním byl od počátku motivován nalezením bezpečné země, kde by mohl požádat o mezinárodní ochranu, a rozhodně tuto žádost nepodával v reakci na zajištění. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu s čl. 26 odst. 1 procedurální směrnice⁴, který zakazuje zadržet někoho jen proto, že je žadatelem, jakož i v rozporu s § 50 odst. 3 a § 3 správního řádu⁵.
3. Dále žalobce namítl, že stanovená doba trvání zajištění 110 dnů od podání žádosti o mezinárodní ochranu je v napadeném rozhodnutí nedostatečně zdůvodněna a je výrazně nepřiměřená situaci, neboť žalovaný stanovil tuto dobu ještě před zjištěním důvodů pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný měl rozhodnout o zajištění nejprve na kratší dobu (15 až 30 dnů) a tu poté prodlužovat, aby měl žalobce zajištěnu možnost pravidelného soudního přezkumu ve smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“).

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž podle svého názoru posoudil individuální situaci žalobce a řádně

² Zákon č. 325/1999 Sb., o azylu

³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu.

⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepřacované znění).

⁵ Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád.

zdůvodnil naplnění všech podmínek § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu i délku doby zajištění.

C) Posouzení věci krajským soudem

5. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), neboť neshledal důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS]. Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stiženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS), avšak existenci takových v žalobě neuplatněných vad či nezákonností, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledal. Podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu rozhodl soud bez jednání.

Neprokázaní účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu

6. Žalobce předně namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečně individualizované, neboť v něm schází odůvodněné a podložené úvahy žalovaného o naplnění podmínek pro zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
8. Účelem zajištění podle citovaného ustanovení je vytvořit podmínky pro to, aby pouze z důvodu, že cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu, nebyla zmařena realizace vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců [srov. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, a ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31]. Účelem zajištění v tomto případě tedy není pouze zaručit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbude postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, bod [24]). Jde přitom o přípustný důvod zásahu do osobní svobody, který obстоjí z hlediska čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a je výslovně předvídan v čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Současně jde o transpozici čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice. Zajištění podle tohoto ustanovení má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se nucenému vycestování, typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy (viz rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2025, č. j. 7 Azs 33/2025-27).

9. Citované ustanovení obsahuje čtyři podmínky pro zajištění: 1) podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ZZC, 2) nemožnost účinného uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, 3) existence oprávněných důvodů domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána „pouze“ s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování nebo jej pozdržet, a 4) tuto žádost bylo možné podat dříve. Tyto podmínky přitom musí být splněny kumulativně (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2025, č. j. 5 Azs 129/2025-22, bod [18]).
10. Splnění podmínek 1), 2) a 4) žalobce nezpochybnil. Jeho námitka nedostatečné individualizace odůvodnění rozhodnutí a chybějících úvah směřovala vůči splnění podmínky 3).
11. Krajský soud ale v napadeném rozhodnutí našel konkrétní argumentaci, která důvodnost této námitky vyvrací. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve shrnul zjištění učiněná policií po zadržení žalobce dne 10. 2. 2026, jež ji vedla k závěru o jeho nutnosti zajistit žalobce v ZZC podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dále uvedl, že dne 12. 2. 2026 podal žalobce v ZZC žádost o mezinárodní ochranu bez konkrétních důvodů, a poté na str. 3 napadeného rozhodnutí shrnul žalovaný skutečnosti, jež jej dovedly k závěru, že je nutné ponechat žalobce v zajištění v ZZC i jakožto žadatele o mezinárodní ochranu: (i) žalobce pobýval na území ČR, když předtím cíleně nelegálně překročil v Srbsku vnější schengenské hranice; (ii) žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let; (iii) žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem, ten si ani nepokusil zařídit a namísto toho si obstaral za finanční úhradu padělaný občanský průkaz Bulharska; (iv) žalobce nemá na území ČR žádnou adresu, tedy zde není kontaktní; (v) žalobce po zadržení policií přiznal, že je jeho cílovou zemí Německo, a tedy že ani neměl v úmyslu v ČR o mezinárodní ochranu požádat, přičemž také přiznal, že v případě propuštění ze zajištění odjede do Německa; (vi) žalobce před třemi lety žádal o mezinárodní ochranu v Rakousku, jež mu poskytnuta nebyla a byl deportován zpět do Turecka.
12. Z uvedených skutečností pak žalovaný učinil závěr o existenci oprávněných důvodů domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neboť o mezinárodní ochranu požádal až po zadržení policií, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC, přičemž z jeho výpovědi policii při zajištění nevyplynula žádná skutečnost, jež by mu v dřívějším podání žádosti bránila. Podle žalovaného lze předpokládat, že osoba palčivě pociťující potřebu mezinárodní ochrany o tuto požádá bezprostředně poté, kdy k tomu dostane příležitost, avšak žalobce tak učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií, byť tak mohl již dříve učinit v zemích, přes které tranzitoval. Podání žádosti o mezinárodní ochranu tak bylo podle žalovaného v případě žalobce motivováno jen snahou oddálit, zmařit či znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou.
13. Závěr o „účelovosti“ žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu tak žalovaný opřel o řadu argumentů, z nichž důvodně akcentoval časové hledisko, tj. skutečnost, že žalobce, ač mohl, nepodal žádost o mezinárodní ochranu před svým zajištěním v ZZC.
14. V recentním rozsudku ze dne 17. 12. 2025, č. j. 2 Azs 225/2025-30, bod [42], NSS uvedl: *„Je potřeba zopakovat, že pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu postačí oprávněné důvody domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování nebo toto vycestování pozdržet. Žalovaný ani krajský soud tak nemuseli mít jistotu, že se žádostí o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel snaží*

dosáhnout právě tohoto cíle. Obecně platí, že o udělení mezinárodní ochrany je nutné žádat bezprostředně poté, co k tomu žadatel má příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je nutno po překročení hranice požádat o udělení mezinárodní ochrany, je třeba, aby podání žádosti následovalo skutečně neprodleně po vstupu (viz rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51). V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová (viz rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48)“.

15. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že s ohledem na žalobcem nijak neskrývaný záměr dostat se za jakoukoli cenu, tj. i za cenu ignorování právních předpisů všech zemí EU, kterými postupně prošel, do Německa, existoval oprávněný důvod domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování nebo jej pozdržet, tj. že podání této žádosti bylo jen reakcí žalobce na jeho zajištění. Žalobce se ostatně ani v žalobě netají tím, že jeho cílem bylo dostat se dále od turecké jurisdikce a že jedinou zemí, kde hodlal žádost o mezinárodní ochranu podat, bylo Německo. Tvrzení žalobce, že po odepření vstupu do Německa podal žádost o mezinárodní ochranu v první moment, kdy to od něj šlo rozumně očekávat, nelze podle krajského soudu přijmout. Naopak, žalovaný zcela správně a v souladu s výše citovaným judikaturním závěrem dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že rozumně očekávat lze od osoby prchající před pronásledováním v zemi původu podání žádosti o mezinárodní ochranu bezprostředně poté, co k tomu má příležitost, což v případě žalobce bylo jak z hlediska zeměpisného, tak časového daleko dříve, než byl zadržen a zajištěn Policií ČR. Žalobce objektivně mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve a žalovaný nebyl povinen zohledňovat žalobcovo subjektivní hodnocení (ne)vhodnosti jednotlivých členských států EU k podání žádosti. Odkládání podání žádosti o mezinárodní ochranu až do okamžiku, kdy žadatel dorazí do jím preferované země, nelze z pohledu azylového práva EU akceptovat.
16. Krajský soud proto uzavírá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela individualizované, opírá se o konkrétní zjištění z obsahu správního spisu a logicky hodnotí jednání žalobce před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jež i podle krajského soudu svědčí o splnění podmínky 3), tj. o existenci oprávněných důvodů domnívat se, že cílem podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem dne 12. 2. 2026, tj. až po zajištění žalobce v ZZC policií, bylo zmařit nucený návrat do vlasti.
17. Současně soud připomíná, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím o mezinárodní ochraně, nýbrž rozhodnutím o zajištění žadatele v ZZC, takže se žalovaný, stejně jako nyní soud, nemohl zabývat tím, zda žalobcem tvrzené důvody vycestování z Turecka (odsouzení související s žalobcovým politickým přesvědčením) naplňují pojem pronásledování z azylově relevantního důvodu podle zákona o azylu.
18. Námitky porušení správního řádu uplatněné žalobcem v souvislosti s tvrzenými nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje soud za zcela obecné.
19. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s., mezi nimiž je pod písmenem d) tohoto ustanovení uvedena identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené

výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Soud přitom není povinen, ale ani oprávněn, tyto důvody za účastníka řízení domýšlet či doplňovat, neboť by tím porušil zásadu rovnosti stran a přestal být nestranným rozhodčím sporu (viz např. usnesení NSS ze dne 24. 8. 2020, č. j. 4 Azs 206/2020-38).

20. Otázkou náležitého vymezení žalobních bodů se NSS ve svých rozhodnutích zabýval mnohokrát. Již v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, rozšířený senát NSS vyjádřil, že „*[J]íčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*“
21. Tvrdil-li tedy žalobce v žalobě, že žalovaný porušil § 50 odst. 3 správního řádu, jenž ukládá správnímu orgánu i bez návrhu zjistit skutečnosti svědčící v neprospěch i ve prospěch osoby, které je ukládána povinnost, a že jeho postup je i v rozporu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu, jedná se o pouhé obecné odkazy na konkrétní ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami, jež nelze považovat za řádné žalobní body.

Doba trvání zajištění

22. Poslední žalobní bod se týkal odůvodněnosti a přiměřenosti stanovené délky doby trvání zajištění.
23. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.*
24. Žalovaný stanovil dobu trvání zajištění na 110 dní, což na str. 5 napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil, a to tak že předpokládanou délku řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu odhadl na 90 dnů, dále počítal se lhůtou pro podání žaloby 15 dnů a rezervou pro doručování písemností 5 dnů. Přitom nevybočil z mezí správního uvážení, neboť maximální možná délka zajištění činí 180 dnů. Podle žalobce není uvedena úvaha, na jejímž základě stanovil žalovaný délku zajištění, dostatečně individualizovaná, sám ale neuvedl, jaké konkrétní individualizované okolnosti žalovaný mohl či měl zohlednit. Dle názoru soudu, není úvaha žalovaného založená na empirické znalosti průběhu „typického“ řízení o mezinárodní ochraně nelogická či zjevně nesprávná. Jen stěží si totiž lze představit, jakým způsobem by žalovaný v době, kdy měl k dispozici minimum údajů o žalobci a důvodech podání žádosti o mezinárodní ochranu, mohl předpovídat průběh řízení a délku jeho trvání.
25. Zajištění v délce 110 dní již ostatně opakovaně obstálo v přezkumu NSS. Podle NSS je podstatnou okolností pro odůvodnění stanovené doby zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu skutečnost, že v tomto typovém případě je účel zajištění z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Účelem zajištění je zde potřeba překlenout dobu, po kterou je vedeno řízení o mezinárodní ochraně, které bylo zahájeno žádostí podanou cizincem s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Doba trvání zajištění podle tohoto ustanovení se proto nutně odvíjí od předpokládané délky řízení o mezinárodní

ochraně. Cizince nelze zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně – opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, body 41 a 43, či ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024-50, body 23 a 24). Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu se zákonem i judikaturou, pokud při stanovení doby trvání zajištění vyšel právě z tohoto hlavního účelu zajištění a jeho vazby na řízení o mezinárodní ochraně.

26. Žalobcem navrhované řetězení rozhodnutí o prodloužení zajištění, se nejeví účelným, neboť by v takovém případě docházelo k zbytečnému zahlcení správního orgánu a posléze i soudů. Soudní přezkum je žalobci garantován možností podat žádost o propuštění ze zajištění podle § 46a odst. 10 zákona o azylu, přičemž proti následně vydanému rozhodnutí je přípustná žaloba. Rovněž zákon o azylu ukládá žalovanému povinnost průběžného posuzování důvodů zajištění žalobce. Lze tak konstatovat, že žalobcovo zajištění, resp. omezení na osobní svobodě, podléhá jak ze strany správního orgánu, tak ze strany soudu dostatečně frekventovanému přezkumu důvodů zajištění.

D) Závěr a náhrada nákladů řízení

27. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 31. března 2026

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně